

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3335/23

לפני:
כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט ח' כבוב
כבוד השופטת ר' רונן

המערערת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: אנדריי בורי

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים בת"פ
062511-07-22 שניתן ביום 21.03.2023 על ידי כבוד השופט
א' נחלון

תאריך הישיבה: ג' בתמוז התשפ"ג (22.06.2023)

בשם המערערת: עו"ד מירי קולומבוס
בשם המשיב: עו"ד איליה דביירין
בשם שירות המבחן: עו"ס רעיה ויסבאום

פסק-דין

השופט ח' כבוב:

1. לפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט א' נחלון) בת"פ 62511-07-22 מיום 21.03.2023, בגדרו נגזר על המשיב עונש של 63 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו. זאת, לצד מאסר מותנה, ופיצוי כספי לנפגעי העבירות, כפי שיפורט להלן.

העובדות הדרושות לעניין

2. המשיב הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ריבוי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק; חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1)-(2) לחוק; החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.

3. ברקע לכתב האישום המתוקן תואר, כי בין המשיב ל-א' (להלן: נפגעת העבירה) התפתח קשר זוגי שנמשך כשלוש שנים, במסגרתן הם התגוררו יחד בבית (להלן: הבית).

במהלך תקופה זו, הביע המשיב יחס "רכושני-כפייתי" כלפי נפגעת העבירה ונהג בה באלימות, כפי שיפורט להלן. בתוך כך, המשיב נהג להתחקות אחר מעשיה ולבדוק את התקשוריותה במכשיר הטלפון הנייד שלה. במהלך חודש יוני 2022, נפרדה נפגעת העבירה מהמשיב, והמשיכה לגור עמו בבית למשך תקופה קצרה. בסמוך לכך, התפתח קשר זוגי בין נפגעת העבירה ל-ד' (להלן: נפגע העבירה), והמשיב הביע את כעסו על כך בפני נפגעת העבירה ובפני חברו. ביום 07.07.2022, עזבה נפגעת העבירה את הבית ועברה להתגורר בדירה אחרת. המשיב בירר את כתובת הדירה, ואף השיג תצלומים של נפגע העבירה, במטרה לברר את זהותו. בשלב מסוים, המשיב גילה כי נפגעת העבירה ונפגע העבירה הגיעו יחד לביתו, ביום 13.07.2022, בעת שנכח מחוץ לבית, על מנת ליטול משם את חפציה של נפגעת העבירה, והוא התעמת עם נפגעת העבירה על כך. כתב האישום מפרט שני אישומים שבוצעו על רקע המתואר לעיל, כפי שיתואר מיד.

האישום הראשון מגולל את היחס האלים והרכושני שהפגין המשיב כלפי נפגעת העבירה, שהייתה כאמור בת זוגו במועדים הרלוונטיים לאישום זה, במשך כשנתיים במהלכן התגוררו יחד. כמתואר בכתב האישום, בהזדמנויות שונות החל מחודש ספטמבר 2020, הכה המשיב את נפגעת העבירה באמצעות סטירות, משיכה בשיער וחניקה; ומנע ממנה לצאת מן הבית. בהזדמנות אחת, נפגעת העבירה סירבה לדבר עם המשיב, ובתגובה הוא נטל את מכשיר הטלפון הנייד שלה ופנה לצאת מהבית. כאשר נפגעת העבירה ביקשה ממנו להשיב לה את המכשיר – דחף המשיב את נפגעת העבירה וחנוק אותה במשך מספר שניות שבמהלכן היא בכתה. במועד נוסף, חסם המשיב את דלת היציאה מהבית כדי למנוע מנפגעת העבירה לבקר את סבתה, וכשזו ניסתה לפנות את המשיב מדרכה, תפס אותה המשיב, ניסה למשוך אותה לעבר חדר השינה בבית, ודחף אותה לעבר פינה בקיר. כתוצאה מכך, נגרמו לנפגעת העבירה חבלות בגבה ובזרועה.

כעולה מן האישום השני, ביום 17.07.2022, לאחר שהמשיב אסף מידע על אודות נפגע העבירה, לרבות תמונתו ומספר זהותו, הצטייד המשיב בסכין, עקב אחר נפגע העבירה וארב לו בכניסה החשוכה לבניין שבו התגוררה נפגעת העבירה. עם כניסתו של נפגע העבירה לבניין, התנפל המשיב עליו, שיסף את גרונו מצד שמאל, וחתך את חזהו לאורך העצם המרכזית באמצעות הסכין. כל זאת, במטרה להטיל בנפגע העבירה נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה. מיד לאחר מכן, המשיב ברח מהמקום לבית חברו, שם החליף את בגדיו, ואיים על חברו לבל יפתח את הדלת או יגלה למאן שהוא על מעשיו. כתוצאה ממעשים אלה, נפגע העבירה הובהל לחדר טראומה בבית החולים הדסה עין כרם כשהוא במצב שוק, הוכנס לניתוח דחוף תחת הרדמה כללית, ונאלץ להתאשפז מספר ימים בבית החולים.

4. בתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו, פורטו נסיבות חייו וילדותו המורכבת של המשיב, ותואר כי המשיב אינו לוקח אחריות על העבירות שביצע, ושולל קשיים בהתנהלותו וצורך בטיפול. כמו כן, תוארה התרשמות שירות המבחן מקושי של המשיב בשליטה בכעסים, דפוסים של אלימות מילולית ופיזית, קווים תלתיים באישיותו, קושי לקבל סמכות ולהתמודד עם גבולות ברורים, ונטייה לפתור סכסוך בדרכים אלימות. לאור כל אלה – שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון הנשקפת מהמשיב לביצוע עבירות דומות בעתיד היא גבוהה, והומלץ להשית "עונש מוחשי ומציב גבול".

במסגרת התסקיר שנערך בעניינו של המשיב, צוין גם מצבה של נפגעת העבירה, אשר מסרה לשירות המבחן כי היא חשה מאוימת גם עתה וחוששת כי המשיב ינסה לפגוע בה או בנפגע העבירה, בן זוגה עמו היא מתגוררת כעת, בעודה בשמירת הריון.

5. תסקיר נפגע עבירה שנערך בעניינו של נפגע העבירה, העלה "תמונת נזק חמורה", כאשר תואר כי לפגיעה שעבר השלכות פיזיות, נפשיות, תפקודיות וכלכליות מתמשכות. בתמצית, יצוין כי תסקיר נפגע העבירה מפרט נסיבות משפחתיות ואישיות מורכבות, ואורח חיים קודם ממנו החל נפגע העבירה להשתקם, כאשר התקיפה שעבר מחריפה קשיים נפשיים קיימים ועלולה להביא לנסיגה חזרה אל אורח חייו הקודם. כמו כן, תואר כי הפגיעה הפיסית דורשת התמודדות עם שגרת כאב וטיפולים רפואיים רבים המביאים לשיבוש תפקודו של נפגע העבירה. נוכח כל אלה, שירות המבחן המליץ לפסוק לטובת נפגע העבירה פיצוי כספי משמעותי, שיהווה גם "אקט של הכרה, משפטית וחברתית, בפגיעה ובסבלו, וקבלת אחריות [המשיב] לפגיעה ולסבל שגרם לו".

עיקרי גזר הדין

6. ביום 21.03.2023, נגזר דינו של המשיב. ראשית דבר, נקבע כי העבירות ביסוד האישום הראשון מהוות "אירוע אחד", נפרד מן האישום השני – כך שיש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אישום בנפרד.

7. בבחינת האישום הראשון, בית המשפט המחוזי נתן דעתו לערכים המוגנים שנפגעו במעשי המשיב, ביניהם שלמות הגוף והנפש, כבוד האדם והאוטונומיה שלו על גופו, תחושת הביטחון האישי והערך העצמי של אדם במרחב הפרטי שלו. נקבע כי הפגיעה בערכים אלה ניכרת, נוכח התמשכות המעשים, ובשים לב לכך שנעשו במרחב הביתי והזוגי שבו נפגעת העבירה הייתה אמורה לחוש מוגנת; וכי המעשים ככל הנראה בוצעו על רקע יחסו הרכושני של המשיב כלפי נפגעת העבירה ותוך ניצול פערי הכוח הפיסיים בינו לבינה. יחד עם זאת, צוין כי עבירת התקיפה בוצעה במהלך מאבק פיסי בין המשיב לנפגעת העבירה, וכי לא היה מדובר במכה שנועדה לגרום לה לחבלה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירות מושא אישום זה, בית משפט קמא ציין כי הצדדים לא הפנו לפסיקה רלוונטית לאישום זה, וסקר בעצמו מקרים בהם נידונו עבירות דומות. נמצא כי "נוכח הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות לרבות מספרן הרב מחד גיסא ומידת חומרתן מאידך גיסא", מתחם העונש ההולם נע בין מספר בודד של חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר, לצד עונש של פיצוי.

8. בבחינת האישום השני, בדומה לראשון, נקבע כי הערכים המוגנים שנפגעו במעשי המשיב הם שלמות הגוף, שלום הנפש, כבוד האדם והאוטונומיה שלו על גופו, וכן תחושת הביטחון האישי שלו. נקבע כי מידת הפגיעה בערכים אלה גבוהה, בשים לב לכך שהמשיב התנפל על נפגע העבירה מתוך החשיכה, וגרם לו לפגיעה פיזית קשה, עם השלכות נפשיות וכלכליות נוספות. כמו כן, צוינו הערכים המוגנים של גילוי האמת בנוגע למעשי פשיעה, וכן שלטון החוק, אשר נפגעו בעבירת שיבוש מהלכי משפט, ואולם נקבע כי מידת הפגיעה באלה נמוכה, שכן דובר במעשים נקודתיים שבוצעו בחיפזון בסמוך לאחר ביצוע העבירות. בבחינת נסיבות ביצוע העבירות שביסוד האישום השני, הודגש כי מדובר באירוע מתוכנן שבמסגרתו ארב המשיב לנפגע העבירה בחשכת ליל כשהוא מצויד בסכין, לבד, ובלא שאחר השפיע עליו. צוין עוד, כי הנזק שהיה עלול להיגרם לנפגע העבירה הוא קטלני "בשים לב לעומק אורך רוחב ומיקום החתך בצוואר", והנזק שנגרם בפועל הוא חמור – באמצעות מעשה אלימות אכזרי, וככל הנראה כתוצאה מיחסו הרכושני כלפי נפגעת העבירה וחוסר השלמתו עם זכותה לבחור עם מי לקיים מערכת יחסים.

בסקירת מדיניות הענישה הנוהגת, הדגיש בית משפט קמא כי מנעד הענישה בנוגע לעבירות של חבלה בכוונה מחמירה באמצעות סכין הוא רחב; וכי ניכרת בפסיקה מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה כבענייננו, כאשר העבירה מבוצעת באמצעות סכין. בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם בענייניו של המשיב נע בין 4.25 ל-7.25 שנות מאסר, לצד עונש של פיצוי "ממשי" לנפגעי העבירות.

9. בבואו לגזור את עונשו של המשיב בגדרי המתחם, שקל בית המשפט המחוזי במסגרת השיקולים לקולה, את הודאת המשיב במיוחס לו בתחילת ההליך; את גילו הצעיר, עברו הפלילי הנקי ונסיבות חייו המורכבות; כמו גם את תקופת מעצרו הארוכה. מנגד, ניתן משקל להתרשמות שירות המבחן בדבר קיומו של סיכון משמעותי הנשקף מן המשיב ולהמלצתו להטיל "עונש מוחשי ומציב גבול". לאור כל אלה, נקבע כי יש לגזור את עונשיו של המשיב בשליש התחתון של מתחמי הענישה, כך שלבסוף נגזרו על המשיב

עונש של 4.75 שנות מאסר בפועל בגין האירועים מושא האישום השני, ועונש של 8 חודשי מאסר בפועל בגין האירועים מושא האישום הראשון. עוד נקבע, כי חודשיים מתוך העונש בגין האישום הראשון ירוצו בחופף לעונש בגין האישום השני, והיתר במצטבר, כך שבסך הכול ירצה המשיב 63 חודשי מאסר בפועל. כן נגזרו על המשיב 12 חודשי מאסר על-תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג עוון; פיצוי כספי לנפגע העבירה בסך של 60,000 ש"ח; ופיצוי כספי לנפגעת העבירה בסך של 7,500 ש"ח.

טענות הצדדים בערעור

10. בערעורה, משיגה המדינה על העונש שנגזר על המשיב, אשר מקל עמו באופן קיצוני ביחס לענישה שראוי היה לגזור עליו. לטענתה, מתחם הענישה שנקבע עבור האישום השני, מקל יתר על המידה ולא משקף את מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות אלימות חמורות המבוצעות על רקע חוסר השלמה עם החלטתה של אישה להיפרד מבן זוגה. עוד נטען, כי בקביעת המתחם בעבור האישום השני, לא ניתן משקל ראוי לעובדה שמעשי המשיב בוצעו לאחר תכנון, מעקב ומחקר על אודות נפגע העבירה; לנזקים הפיזיים שנגרמו לנפגע העבירה, ובייחוד לממדיו ועומקו של החתך בצווארו; לחומרה היתרה הגלומה בשימוש בסכין; ולרמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מן המשיב, כעולה מתסקיר שירות המבחן. זאת ועוד, נטען כי העונש שהושת על המשיב בגין האישום הראשון אינו הולם את חומרת מעשיו ואת משכן; וכי ענישה זו אינה עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בכל הנוגע לעבירות אלימות כלפי בנות זוג.

11. מנגד, בדיון לפנינו טען בא-כוח המשיב כי בית משפט קמא לקח בחשבון את כלל השיקולים הנדרשים במסגרת גזר הדין, שהוא לשיטתו גזר דין מאוזן אשר אינו מגלה עילה להתערבות בו.

12. בעניינו של המשיב הוגש תסקיר נוסף, מיום 20.06.2023, בו מפורט כי המשיב החל את ריצוי מאסרו ונמצא מתאים להשתלב במחלקת אלימות במשפחה בבית הסוהר – אך טרם נמסר מידע בנוגע להמשך הטיפול הצפוי. כמו כן, תוארו ממצאי התסקיר הקודם שהוגש בעניינו, אשר כאמור, הביאו את שירות המבחן לידי הערכה כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות בעתיד, תוך המלצה על הטלת עונש "מוחשי ומציב גבול".

דיון והכרעה

13. כידוע, ערכאת הערעור מתמקדת בתוצאה העונשית הסופית של גזר הדין, ולא באופן יישום מנגנון הבניית שיקול הדעת (ע"פ 2783/22 דאבוש נ' מדינת ישראל, פסקה

56 (12.05.2023)). זאת ועוד, ככלל, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שנקבע בערכאה הדיונית, אך אין פירוש הדבר כי הדלת נעולה במקרים המתאימים (ע"פ 5953/22 מדינת ישראל נ' עדוי, פסקה 11 (02.02.2023)). סבורני כי המקרה שלפנינו מצדיק התערבות בעונש שנגזר על המשיב, בהיותו חורג באופן קיצוני מהענישה הראויה בנסיבות העניין, והכל כפי שיבואר להלן.

14. אשר לעבירות שבהן הורשע המשיב באישום הראשון, בצדק טענה המדינה כי בשנים האחרונות חלה מגמה של החמרה בענישה בעבירות של אלימות כלפי בנות זוג. המסר הברור היוצא מבית משפט זה הוא כי קיים צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות אלו. אין לי אלא להפנות לדברים שנקבעו בעניין זה, אך לפני שבועות ספורים:

"חדשות לבקרים אנו שומעים על אישה נוספת אשר התווספה למעגל האלימות, ולעיתים ההתנהלות האלימה המתחילה באופן מתון, מסלימה לאלימות חמורה ביותר המסתיימת בתוצאות טראגיות של ממש. על בית המשפט לומר באופן חד וברור כי התנהלות שכזו דינה אחד – עונש מאסר מאחורי סורג ובריה ולתקופה משמעותית. מתגבר הצורך בענישה הולמת, מרתיעה ומשמעותית שמעבירה מסר חברתי תקיף נגד תופעות אלו ואף מגלמת בתוכה הכרה במצוקתן של נפגעות העבירה ובנוק שנגרם להן" (ע"פ 51/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 22 (13.06.2023)).

15. כאמור, האישום הראשון מגולל התנהלות אובססיבית ואלימה של המשיב כלפי נפגעת העבירה, במשך כשנתיים, בתקופה שבה היו השניים בני זוג. מעשים אלו כללו אלימות פיזית – מכות, סטירות, דחיפות, חניקה ומשיכה בשיער; ואף התחקות אחר מעשיה, בין היתר באמצעות חיטוט בטלפון הנייד שלה, וניסיון לשלוט בה ולמנוע את יציאתה מן הבית. במעשיו, המשיב הילך אימים על נפגעת העבירה ונטל ממנה את עצמאותה וחירותה, באופן שעלול היה אף להקשות עליה לצאת ממערכת היחסים השתלטנית שאליה נקלעה. אמנם, כפי שציין בית משפט קמא בגזר דינו, "לא נטען כי הנזק הגופני שנגרם ושהיה עלול להיגרם הוא חמור". עם זאת, עבירות אלימות בין בני זוג, גם אם הן מתחילות בעצימות שאינה גבוהה, עלולות להסלים במהרה לעבירות אלימות המסתיימות בתוצאות טראגיות (ע"פ 5778/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (28.02.2023)). עולה, אפוא, צורך להטיל ענישה משמעותית ומרתיעה במקרים כמו המקרה דנא, המאופיינים בריבוי מעשי אלימות לאורך זמן, גם אם אינם בעצימות גבוהה – על מנת לגדוע את הסכנה באיבה.

16. סכנה זו אכן התממשה בעניינינו בגדר האישום השני. לאחר שנפגעת העבירה החלה במערכת יחסים חדשה, המשיב חקר ואסף פרטים על אודות בן זוגה החדש – נפגע

העבירה. המשיב עקב אחריו, ארב לו בחשיכה, התנפל עליו, שיסף את גרונו ודקר אותו בחזהו. מעשים אכזריים ומסמרי שיער אלו בוצעו לאחר תכנון מוקפד, והם מבטאים את התפיסה הרכושנית שהפגין המשיב כלפי נפגעת העבירה, לצד חוסר השלמתו עם זכותה לבחור, בעצמה, עם מי לחיות את חייה. יודגש, כי מעבר לחומרה הנלווית לעבירות שביצע המשיב, מעשיו הותירו נזקים משמעותיים על נפגע העבירה. חייו אומנם ניצלו בזכות טיפול רפואי מסור, אך הוא נותר עם צלקות פיזיות קשות, כפי שאף ניתן היה להתרשם מהתמונות הקשות שהוגשו לעיונו. תסקיר נפגע העבירה שנערך בעניינו, מפרט אף את הצלקות הנפשיות שנגרמו לנפגע העבירה, כאשר אימת המוות שחוה לנוכח הפגיעה בו, מוסיפה להיות מוחשית ונוכחת, והוא מסתובב בתחושת דריכות וחרדה. כמו כן, נפגע העבירה מתמודד עם שגרת כאב מייסרת אשר לה השלכות תפקודיות וכלכליות.

17. בית משפט קמא לא התעלם מנסיבות ביצוע העבירה המפורטות לעיל. אולם, נראה כי נתן את עיקר המשקל לנסיבותיו האישיות של המשיב ולהודאתו במיוחס לו. זאת, בעוד היה עליו ליתן את הבכורה לעיקרון ההלימה ולשיקולי הרתעת היחיד והרבים, תוך שליחת מסר חד וברור לגבי החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות אלימות חמורות, ובפרט אלו המתבצעות על רקע תפיסה רכושנית כלפי בת זוג (ע"פ 1213/21 וואסה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (11.8.2022)).

18. עיקרון ההלימה מעוגן בסעיף 40ב לחוק, והוא העיקרון המנחה בקביעת העונש. משמעותו היא "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". מעשיו של המשיב, אף ללא ההקשר שבו הם נעשו, הם חמורים ביותר, ומצדיקים הטלת ענישה משמעותית וחמורה יותר מזו שנגזרה על המשיב. ודוק, בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה שבעבירות חבלה בכוונה מחמירה.

כך למשל, בע"פ 1259/19 גוטיז'ב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (11.01.2021), נדחה ערעור על פסק דין שבגדרו הוטלו 8 שנות מאסר בגין אירוע שכלל דקירות עמוקות של נפגע העבירה, לאחר ששוחח עם בת זוגו של המערער; ובע"פ 3498/19 זרבאילוב נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (15.09.2020), נדחה ערעור על פסק דין בגדרו הושת על המערער עונש של 7 שנות מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר על-תנאי של 12 חודשים, בגין שתי דקירות בזרועו של נפגע העבירה.

זאת ועוד, אך לאחרונה, בע"פ 3818/23 מדינת ישראל נ' זוודו, פסקה 8 (02.07.2023), עמד בית משפט זה על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה תוך שימוש בסכין, בציינו כי:

"מעיון בפסיקת בית משפט זה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה תוך שימוש בסכין עולה כי מדיניות הענישה הנוהגת כוללת הטלת עונשי מאסר ממושכים בפועל. כך לדוגמה, בע"פ 2508/21 נאסר נ' מדינת ישראל (7.6.2022) התקבל ערעור על גזר דין שבגדרו הוטלו 7.5 שנות מאסר בגין דקירה במסגרת סכסוך שכנים, כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 9 שנים; בע"פ 5262/21 אבו סבילה נ' מדינת ישראל (16.5.2022) נדחה ערעור על גזר דין שבגדרו הוטלו 8.5 שנות מאסר בפועל בגין דקירה של אדם אחר שהיה מוכר למערער; בע"פ 8855/12 אלזידאה נ' מדינת ישראל (24.12.2013) נדחה ערעור על גזר דין שבגדרו הוטלו 11 שנות מאסר בפועל בגין אירוע שכלל אלימות ודקירות של נפגע העבירה, שעמו נפגש המערער לצורך קיום יחסי מין בתשלום; בע"פ 1651/12 בן יטח נ' מדינת ישראל (4.7.2013) נדחה ערעור על גזר דין שבגדרו הוטלו 7 שנות מאסר בפועל בגין דקירה שארעה במסגרת קטטה".

19. יוצא אפוא, כי העונש שנגזר על המשיב מקל עמו מאוד, חורג מרמת הענישה הראויה, ועל כן אינו יכול לעמוד.

20. אשר על כן, ובשים לב לכלל לפיו אין ערכאת הערעור ממצה את הדין (ראו, מיני רבים: ע"פ 6235/22 מדינת ישראל נ' חסאדמה, פסקה 11 (21.06.2023); ע"פ 2722/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (09.05.2023)) – אציע לחברותיי להעמיד את עונשו של המשיב סמוך לקצה העליון של מתחמי העונש שנקבעו לו, כך שיהא עליו לִבְצוֹת בגין שני האישומים יחד 87 חודשי מאסר בפועל (7 שנים ו-3 חודשים), כאשר יתר רכיבי הענישה אשר נקבעו בבית המשפט המחוזי יעמדו בעינם.

ש ו פ ט

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

ה נ ש י א ה

השופטת ר' רונן:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ח' כבוב.

ניתן היום, י"ז בתמוז התשפ"ג (6.7.2023).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ה נ ש י א ה